

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Michalem Hájkem, Ph.D., ve věci

žalobce: J.B.,
bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2018,
čj. MPSV-2018/134185-421/1,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 28. 2. 1997 podal žalobce žádost u úřadu práce, na základě které byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání.
2. Dne 12. 3. 2018 žalobce převzal doporučenku do zaměstnání k zaměstnavateli Obec Volfířov, kde měl být zařazen jako „96299 - ostatní pomocní a nekvalifikovaní pracovníci ve službách jinde neuvedení, nekvalifikovaný pracovník“. Dne 13. 3. 2018 žalobce zaměstnání projednal a nebyl přijat z důvodu „zdravotní omezení“. K dotazu úřadu práce na zdravotní stav žalobce dne 20. 3. 2018 písemně (a dne 4. 4. 2018 v e - mailu) K. sdělil, že žalobce je schopen vykonávat všechny činnosti, které úřad práce zaslal v příloze svého dotazu. S tímto byl žalobce seznámen.
3. Z důvodu maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu zahájil Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích, kontaktní pracoviště Dačice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 13. 4. 2018 správní řízení z moci úřední ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 24. 4. 2018 obdržel správní orgán prvního stupně písemné vyjádření žalobce k věci, v rámci kterého žalobce uvedl nesouhlas s jeho stanoviskem. V rámci tohoto vyjádření popsal žalobce své zdravotní problémy, odkázal na posudek o omezení pracovní schopnosti z roku 2001, doložil zprávy od okresní správy sociálního zabezpečení a navrhl jimi provést dokazování.
4. Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, čj. JHB-357/2018-O, č. e. JHB-191/1997-O, správní orgán prvního stupně vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Odvolání žalobce žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil primárně tím, že žalobce nedoložil, že by mu zdravotní stav nástup do nabízeného zaměstnání znemožňoval, přičemž se o nástup do tohoto zaměstnání ani nepokusil.

II. Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

5. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 7. 11. 2018 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
6. Dle žalobce žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu ustanovení § 2 a § 3 správního řádu.
7. Žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně řadu lékařských podkladů, ze kterých je zřejmý stav žalobce (diabetes II. stupně, astma, tupozrakost levého oka, na základě kterých není žalobce některé dny schopen tzv. ani vstát z postele). Na podporu svého tvrzení žalobce doložil lékařské zprávy. Žalobce odkázal na vyjádření K., který ve svém posudku uvedl, že je u žalobce nutné přihlížet k aktuálnímu zdravotnímu stavu. Žalovaný si tak dle názoru žalobce vykládá zdravotní posudek nejednoznačně a v rozporu s jeho základním účelem.
8. Žalovaný nevyhotovil znalecký posudek z příslušného oboru zdravotnictví, tudíž nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu uloženém správním řádem a porušil tak právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

9. Úřad práce vystupoval vůči žalobci v rozporu se zásadou rovnosti, tento postup byl navíc rezolutní a odmítající jakákoliv tvrzení žalobce, čímž došlo ke krácení práv žalobce a k vydání nezákonného rozhodnutí.
10. Žalobce následně popsal jím připojenou zprávu cévního chirurga Š. ze dne 20. 6. 2018, kterou předložil v rámci odvolacího řízení.
11. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Tuto dovozoval z potvrzení vyhotoveného správním orgánem prvního stupně, jež potvrzuje, že žalobce v období od 1. 1. 2018 do 9. 4. 2018 pečoval o E.K. (datum úmrtí ...), tudíž v tuto dobu poskytoval péči osobě s přiznaným příspěvkem a tato skutečnost musela být správnímu orgánu prvního stupně známa.
12. Ze správního spisu (vyjádření ze dne 24. 5. 2018 a odůvodnění odvolání ze dne 2. 5. 2018) je dle žalobce naprosto zřejmé, že zdravotní stav žalobce mu neumožňuje nastoupit do zaměstnání v souvislosti s údržbou veřejné zeleně, úklidu veřejného prostranství, údržbou obecního majetku, pracemi v obecních lesích, výřezem náletových dřevin, atd. Tím, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný nenechali zhotovit znalecký posudek z oboru zdravotnictví, jenž by objasnil zjištěný skutkový stav, zatížili své rozhodnutí nezákonností.
13. Žalobce navrhl k prokázání svého zdravotního stavu vyhotovit v rámci soudního přezkumu znalecký posudek z oboru zdravotnictví se zaměřením na zdravotní stav žalobce.
14. Žalobce navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně popsal průběh řízení. Následně zopakoval svůj právní názor vyjádřený v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný se vyjádřil k námitce žalobce, jež se týkala péče o E.K. v období leden až březen roku 2018 tak, že se jedná o novou námitku, kterou žalobce v řízení před správním orgánem neuplatnil, a tudíž ji žalovaný považuje za účelovou.
16. Dle žalovaného je setrvání žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání za situace, kdy žalobce tvrdí, že v současné době nemůže žádné zaměstnání s ohledem na svůj zdravotní stav přijmout, bezpředmětné. Žalovaný navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

III. Právní hodnocení krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 51 s. ř. s.
18. Žaloba není důvodná.
19. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení; této námitce krajský soud nepřisvědčil.
20. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti* Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).

21. Krajský soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů trpěla v tomto ohledu jakýmkoli nedostatky. V tomto ohledu nelze přehlédnout, že žalobce odůvodňoval odmítnutí nastoupit do nabízeného zaměstnání výhradně svým zdravotním stavem. Není přitom povinností správních orgánů domýšlet za žalobce další důvody, které by mu potenciálně mohly nástup do práce znemožňovat. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že se nezabývaly až v žalobě tvrzenou skutečností, že žalobce v období ledna až března roku 2018 pečoval o paní E.K.
22. Podle § 30 odst. 2 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., zákon o zaměstnanosti, uchazeče o zaměstnání krajská pobočka úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže bez vážného důvodu maří součinnost s krajskou pobočkou úřadu práce. Jedná se tedy o situaci, kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající mu ze zákona o zaměstnanosti.
23. Dle § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti pak uchazeč o zaměstnání maří součinnost s krajskou pobočkou Úřadu práce, jestliže *„jiným jednáním zmaří zprostředkování zaměstnání nebo nástup do zaměstnání.“*
24. Dle § 5 písm. c) bod 6. zákona o zaměstnanosti se pak pro účely tohoto zákona vážnými důvody rozumí důvody spočívající v *„zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání“*.
25. V posuzovaném případě, kdy se žalobce dostavil na sjednaný termín pohovoru do zaměstnání, a výsledkem tohoto bylo nepřijetí z důvodu zdravotního omezení, nelze postup žalobce považovat za potřebnou součinnost s úřadem práce, neboť žalobce nepodnikl patřičné kroky k nástupu do zaměstnání, ale předem pouze zaměstnavateli oznamoval zdravotní problémy, pro které nemůže do nabídnutého zaměstnání nastoupit. Tyto zdravotní problémy přitom žalobce nedoložil podklady vztahujícími se k rozhodnému období, kdy mu bylo zaměstnání nabídnuto (březen 2018). Posudek o invaliditě z roku 2016, posudek o omezení pracovní schopnosti z roku 2001 a další lékařské zprávy založené ve správním spisu sice ukazují na zdravotní problémy žalobce, nicméně neprokazují, že by žalobce nemohl vykonávat zprostředkované zaměstnání právě v březnu roku 2018.
26. Pro posuzovanou věc bylo rozhodující vyjádření K. (č. l. 268 správního spisu) ze dne 20. 3. 2018. Jmenovaný lékař, který – jak plyne z obsahu správního spisu – žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dlouhodobě ošetřoval, na přímý dotaz správního orgánu prvního stupně sdělil, že veškeré činnosti uvedené v jeho dotazu může žalobce s ohledem na aktuální zdravotní stav vykonávat. Ve vztahu k lékařské zprávě od Š. ze dne 20. 6. 2018, kterou žalobce předložil v rámci odvolacího řízení, krajský soud uvádí, že tato zpráva, která byla vyhotovena více než tři měsíce poté, co žalobce odmítl nastoupit do nabízeného zaměstnání; nepředstavuje tak s ohledem na tento časový odstup dostatečný podklad k závěru, že žalobce nebyl vůbec výkonu nabízeného zaměstnání schopen v březnu roku 2018. Tím není nikterak zpochybněn fakt, že u žalobce mohlo následně ke zhoršení zdravotního stavu skutečně dojít. Případné následné zhoršení zdravotního stavu žalobce však na posouzení věci nemůže mít vliv.

27. K navrhovanému dokazování proto krajský soud nepřistoupil, neboť správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně, přičemž relevantní podklady jsou již obsaženy ve správním spisu.
28. Uchazeč o zaměstnání, vedený v evidenci úřadu práce, by měl mít neustále na paměti, že s vedením jeho osoby v této evidenci uchazečů o zaměstnání nejsou spojena jen práva, ale i celá řada povinností. Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 7. 2014, čj. 5 Ads 42/2014-19, v němž konstatoval, že „[j]e třeba respektovat, že zařazení a vedení v evidenci uchazečů není pouze formální záležitostí, ale jejím primárním účelem je zprostředkovat uchazeči vhodné zaměstnání a umožnit mu opětovně se zařadit do pracovního procesu trhu práce. Snaha o získání zprostředkovaného zaměstnání tak vyjadřuje smysl a účel zákona o zaměstnanosti, neboť může vést k tomu, že uchazeč získá zaměstnání, a tím naplní účel, pro který je v evidenci úřadu veden. Jinými slovy potřebnou součinnost je třeba chápat jako spolupráci uchazeče s úřadem práce, ochotu k této spolupráci i k dalším úkonům směřujícím ke zprostředkování zaměstnání.“ Uchazeč se tudíž musí o zprostředkování zaměstnání skutečně aktivně ucházet. Uchazeč o zaměstnání by se měl zdržet uvádění důvodů, které mohou vést k nepřijetí do zaměstnání vyjma důvodů podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti a má u zaměstnavatele vystupovat tak, aby jednání směřovalo k nástupu do zaměstnání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 3 Ads 33/2011-90). Tím, že se žalobce nepokusil do zaměstnání ani nastoupit a případně si následně vyjednat podmínky odpovídající jeho zdravotnímu stavu, se dopustil maření součinnosti se správním orgánem prvního stupně.
29. Žalobce byl do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen na základě své žádosti, jeho iniciativou bylo zahájeno řízení a správní orgán prvního stupně učinil úkony ke zprostředkování zaměstnání v důsledku aktivity žalobce. Pokud správní orgán prvního stupně našel pro žalobce vhodnou příležitost ke zprostředkování zaměstnání, bylo povinností žalobce přistupovat k vykonání potřebných úkonů z jeho strany s potřebnou vážností a odpovědností. Bez tohoto přístupu k úspěšnému zprostředkování případného nového zaměstnání nemohlo dojít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, čj. 6 Ads 3/2006-71).
30. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž žalobci znemožňovala nástup do zaměstnání péče o paní E.K. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce odmítnutí nastoupit do nabízeného zaměstnání zdůvodňoval výhradně svým zdravotním stavem. Pokud by důvodem, pro který žalobce nemohl do zaměstnání nastoupit, měla být právě péče o paní Klečkovou, nic žalobci nebránilo tento důvod uplatnit již v řízení před

správním orgánem prvního stupně. Jelikož tak neučinil, lze usuzovat, že žalobce sám tuto skutečnost za významnou překážku bránící v jeho v nástupu do zaměstnání nepovažoval. V souladu s žalovaným proto považuje krajský soud uvedenou námitku za účelovou.

31. Jednání žalobce lze proto oprávněně považovat za maření součinnosti s úřadem práce, pro nějž byl žalobce podle § 30 odst. 2 písm. f), § 30 odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti, vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 1. srpna 2019

JUDr. Michal Hájek, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

